

39 2877

ΟΙ ΧΑΙΡΕΤΙΣΜΟΙ
ΤΟΥ ΡΩΜΗΙΟΥ

ΧΑΙΡΕΤΙΣΜΟΙ ΤΟΥ ΘΩΔΩΡΗ ΑΝΔΡΟΣ ΛΑΟΠΡΟΒΛΗΤΟΥ
ΜΕ ΨΑΛΤΙΚΗΝ ΠΕΡΙΕΡΓΟΝ ΚΑΙ ΤΑΞΙΝ ΑΛΦΑΒΗΤΟΥ

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
ΕΚ ΤΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ «ΑΙ ΜΟΥΣΑΙ»
1893.

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΝ ΚΡΗΤΗΣ
ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ

17707

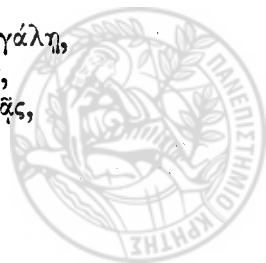

ΟΙ ΧΑΙΡΕΤΙΣΜΟΙ ΤΟΥ ΡΩΜΗΙΟΥ

Χαιρετισμοὶ τοῦ Θεοδώρου, ἀνδρός
λαοπροβλήτου,

με ψαλτικὴν περιέρογον καὶ τάξιν ἀλφάβητου.

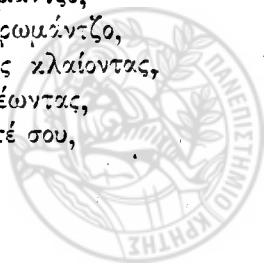
Ἄγγελος ἦλθ' ἐκ τῆς Αὐλῆς τὴν Καθαρὴν Δευτέρα
τοῦ Στρατήλατη Θεοδώρῃ νὰ κόψῃ τὸν ἀέρα,
κι' ὁ Θεοδώρῃς ἐνόμισε χωρὶς κακὸ νὰ βάνῃ
πῶς ὁ Καλλίνσκης ἤρχετο ἐπίσκεψι νὰ κάνῃ,
κι' ἀμέσως τὸν ἐρώτησε ἀν θέλλῃ κι' ἀγαπᾷ
κανένα θεριακλῆ καφέ, τσιγάρο καὶ λοιπά,
ἀλλ' ὁ Καλλίνσκης τὸν καφρὲ στὴν πάντα παραιτῶν
ἐξίστατο καὶ ἴστατο κραυγάζων πρὸς αὐτόν :
Χαίρε ὅπου ἐπίσκεψι δὲν ἦλθα νὰ σοῦ κάνω,
χαίρε ποῦ μ' ἔστειλαν ἐδῶ με τρόπο ἀπὸ ἄνω,
χαίρε ὅπου σοῦ φέρονται με τόση ἀπονιά,
χαίρε ποῦ μοῦ παρήγγειλαν ν' ἀδειάσῃς τὴν γωνιά,
χαίρε ποῦ πᾶνε σήμερον στὸν βρόντο τὰ ἐγκώμια,
χαίρε ὅπου τοῦ Στέμματος σὲ τρῶνε τὰ προνόμια,
χαίρε ποῦ μόλις ἔτελειωσε τὸ νέο καρναβάλι
θέλ' ἢ Αὐλὴ τὸ γλέντι σου ξυνὸ νὰ σοῦ τὸ βγάλλῃ,
χαίρε ὅπου φαντάσματα με τὸ σπαθὶ κτυπάς,
χαίρε ποῦ με τὰ ρόπαλα καὶ τὴν καμήλα πᾶς,

χαῖρε ποῦ φίλοι σήμερα θά κλάψουν σεβαστοί,
χαῖρε ποῦ τὰ κακάρωσες με τὴν Σαρακοστή,
χαῖρε ποῦ τέτοια ἔξαφνικὴ ἐπλάκωσε ἡμέρα,
χαῖρε ποῦ σ' ἐκαθάρισε ἡ Καθαρὴ Δευτέρα,
χαῖρε ὅπου σοῦ κόβεται ἡ ξακουστὴ παρλάτα,
χαῖρε λιγνέ κι' ἀνύμφευτε τοῦ κράτους Στρατηλάτα.

Βλέπων ὁ μέγας Θεόδωρῆς ἐμπρὸς τὸν Γραμματεῖα
κι' ἀκούσας τὴν παραίτησι καὶ τ' ἄλλα τ' ἀπευκταῖα
τὸ τρικαντὸ ἐπέταξε τοῦ πάλαι Βοναπάρτου
καὶ παρευθὺς ἐφόρεσε τὸν σκούφον τοῦ ἀντάρτου,
καὶ προσκαλέσας Ὑπουργοὺς καὶ διαφόρους φίλους
τοὺς εἶπε τὰ συμβαίνοντα με μορφασμοὺς ποικίλους,
ἐκεῖνοι δὲ ἀκούσαντες τὰ τρέχοντα στὸ κόμμα
ἀμὴν καὶ ἀλληλοῦτα τοῦ εἶπαν μ' ἓνα στόμα.

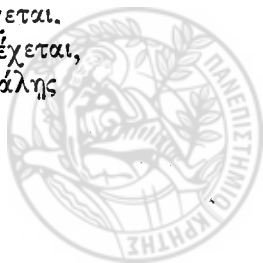
Γνώσιν λαβόντες ἄμεσον προσέτρεξαν οἱ φίλοι
μὲ ὄφιν ὡς σουδάριον καὶ κάτωχρα τὰ χεῖλη,
κι' ὁ Κάββας ἀνεβόησε ἔστὸν Στρατηλάτην πρῶτος
κατάπληκτος ἔστὸ ἀκουσμα ταιούτου γεγονότος.
Χαῖρε ποῦ τέτοιο ἔξαφνικὸ τὸ πῆρα εἰς τάστεια,
χαῖρε ποῦ πάλι ἀρχινᾷ ἡ πρώτη μας νηστεία,
χαῖρε ποῦ πάλιν θά γενῆς τοῦ Σούτσου Ὀδοιπόρος,
χαῖρε ποῦ δὲν ὠφέλησεν κι' ὁ ἓνας κι' ἄλλος φέρος,
χαῖρε με τὸν Θανόπουλο καὶ με τὸν Κορομάντζο,
χαῖρε ποῦ δὲν προσμέναμε τέτοιας λογῆς ρωμάντζο,
χαῖρε ὅπου τριγύρω σου μᾶς βλέπεις ὅλους κλαίοντας,
χαῖρε ὅπου τὴν ἔπαθες σὰν μέγας Ναπολέωντας,
χαῖρε ποῦ τέτοιο Βατερλώ δὲν ἤλιπες ποτέ σου,

χαῖρε ὅπου τὰ σάστισαν οἱ τόσοι Βουλευταὶ σου,
χαῖρε ποῦ τὰνακάτωτες καὶ τὰκνες σαλάτα,
χαῖρε λιγνὲ κι' ἀνύμφευτε τοῦ κράτους Στρατηλάτα.

Ἄνυμις ἐπεσκίασε τὸν Θεοδώρηκῃ τότε,
προσῆλθον δὲ εἰς τὴν Βουλὴν ἀκμαῖοι πατριῶται,
καὶ ἀπαρτία ἔγεινε μὲ Βουλευτάς ὀγδόντα,
τὰ πρόσωπα καπνοφαντῶν παρῆσαν ὠχρῶντα,
κι' ἐπὶ τὸ βῆμα ἔδραμεν ὁ Θεοδώρηκῃς νήφων,
κι' ἐκ τῆς Βουλῆς ἐζήτησεν ἐμπιστοσύνης ψῆφον,
κι' ἐκεῖνη τοῦ τὴν ἔδωσε κι' ἐσεισθησαν οἱ θόλοι
καὶ πάλιν ἀλληλούια οἱ φίλοι γιοῦπαν ὅλοι.

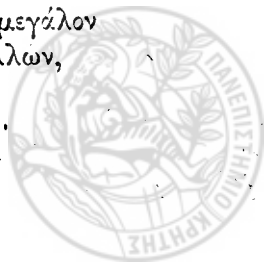
Ἔχων ὁ Πρωτοκάθεδρος τὴν πλειονοψηφίαν
καὶ παρακολουθούμενος ἀπὸ τὴν συντροφίαν
ἐνόμιζε ὅτι κρατεῖ τὸν Πάππ' ἀπὸ τὰ γένεια
κι' ἐπήγαινε 'στὸ σπῆτι του χωρὶς μεγάλη ἔννοια,
καὶ μερικοὶ ἐγκάθετοι τὸν 'σῆκωσαν 'στὸν ὦμο
καὶ τῆς καρότσας τ'ἄλογα ἐξέξεψαν 'στὸν δρόμο,
καὶ μὲ φωναῖς κι' ἀλαλητὸ ἐξεύτηκαν ἐκεῖνοι,
κι' αὐτὸ τὸν Ναπολέοντα πολὺ τὸν συνεχίνει,
καὶ φθάσας εἰς τὸ σπῆτι του μὲ ὄλο τὸ Κορδόνι
αὐτοστιγμὴ ξεσκούφωτος ἐβγήκε 'στὸ μπαλκόνι,
κι' ὁ Καλησπέρης ὁ σαχλὸς προσεῖπε τὰ εἰκότα
μὲ τὸ καπέλο τὸ ψηλὸ καὶ μὲ τὴν ρεδιγκότα :
Χαῖρε ὅπου κατόπιν σου κι' ὁ Καλησπέρης τρέχει,
χαῖρε ποῦ εἶνε συνεφιά καὶ ἄρχισε νὰ βρέχη,
χαῖρε ποῦ ἡ φαλάκρα σου ἐξ ὕψους καταβρέχεται.
χαῖρε ποῦ τὸ κεφάλι σου σταγόνας δρόσου δέχεται,
χαῖρε ποῦ τὸ καπέλο σου σοῦ δίνουν νὰ τὸ βάλῃς

καὶ σὺ μακρὰν σου τὸ πετᾶς κί' ἀδιακόπως ψάλλεις,
χαῖρε ποῦ τὸ καπέλο σου ἀνάγκη νὰ φορέσης
μὴν ἔξαφνα συναχωθῆς καὶ 'στὸ κρεββάτι πέσης,
χαῖρε ποῦ διόλου ἢ βροχὴ δὲν σκιάζει τὸν βρεγμένο,
χαῖρε ποῦ τὸ καπέλο σου νὰ βάλῃς ἐπιμένω,
χαῖρε ποῦ σ' ἐγαντάκωσαν τοῦ θρόνου οἱ Θεοσῖται,
χαῖρε ποῦ σ' ἐξεθέωσαν οἱ δεκατρεῖς μεσίται,
χαῖρε ποῦ πρέπει σίγουρα νὰ μὴν παραιτηθῆς,
χαῖρε ποῦ ὅπως ἔπαυες τοὺς ἄλλους θὰ παυθῆς,
χαῖρε ποῦ τὸν Θανόπουλο θὰ παύσουν καὶ τὸν Κάββα,
χαῖρε ποῦ πάλι φαίνεται πῶς λάκκο ἔχ' ἢ φάβα,
χαῖρε ποῦ πρέπει τοῦ Μωρηᾶ νὰ δοῦσθῃ ὁ γέρος,
χαῖρε ποῦ πρέπει τώρα πιά νὰ γίνῃς Ροβεσπιέρος.
χαῖρε ποῦ πρέπει σὰν νταῆς νὰ κάνῃς 'στὸ μουμένο
ἓνα σπουδαῖο κούνημα καὶ προνοντσιαμέντο,
χαῖρε ποῦ ξαναγέμισε μ' ἀντάρτες κάθε στρατό
χαῖρε λιγνέ κί' ἀνύμρευτε τοῦ κράτους Στρατηλάτα.

Ζάλην παθῶν ὁ Θεοδώρης συλλογισμῶν ποικίλων
τὸ πλῆθος ἐβεβαίωσε λυσσώντων μανδρουσκύλων
πῶς πέρνει ὄλον τὸν λαὸν 'στὴν δυνατὴ του ράχη
κί' ὅταν αὐτὸ τὸ φόρτωμα ἐπίσω του σηκώνῃ
κάθε μεσίτης βδελυρὸς τύφλαις καὶ μούντζαις νᾶχη
κί' ἐμπρός του μηδενίζονται τὰ Στέμματα κί' οἱ θρόνοι.
Καὶ ἄλλα ἤθελε νὰ 'πῆ γρονθοκοπῶν τὸ στῆθος
μὰ τρίτον ἀλληλουῖα ἐφώναξε τὸ πλῆθος.

Ἦκουσε δὲ κί' ὁ Φασουλῆς τὸν λόγον τὸν μεγάλον
καὶ παρευθὺς προσέδραμε ἀντάρτου ξίφος πάλλων,
καὶ θεωρεῖ περιλυτος τὸν ἄμωμον ἀμὸν

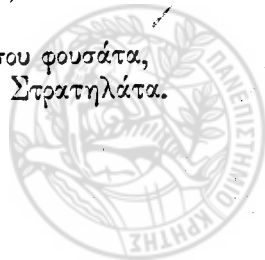
καὶ τὸν παυθέντα ἤρχισε πρὸς λύραν ἐξυμνῶν :
Χαῖρε ὅπου ἀνέλπιστη ἐπῆρες κουντρουβάλα,
χαῖρε ποῦ πέρνεις τὸν λαὸν ἴστο σβέρκο σου καθβάλα,
χαῖρε ποῦ τόσα τρόπαια ἐπῆγαν ἴστα χαμένα,
χαῖρε ὅπου φορτόνετα ἴστη ράχη σου κι' ἐμένα,
χαῖρε ποῦ μὲ τὸ βάρος μας χορεύεις σὰν καμήλα,
χαῖρε ποῦ τόσα στόματα ἠλάλαξαν στωιμύλα,
χαῖρε ποῦ ἐκεραύνωσες καὶ τὸν Συγγρὸ τὸν Χιώτη,
χαῖρε ποῦ τὸν ἀπέδειξες κι' αὐτὸν Ἰσχαριώτη,
χαῖρε ποῦ τὸν σκυλόβρισαν οἱ καπνοφάνται ὅλοι
πρωτοστατοῦντος εἰς αὐτὸ γνωστοῦ σου καπνοπώλη,
χαῖρε ὅπου κατὰφεραν μὲ τὸν Γεωργιάδη
νὰ φύγη ὁ διαβόντρου γυιὸς τρεχάτος σὰν ζαρκάδι,
χαῖρε ὅπου ξερόβηγαν κλητῆρες μυστικοὶ
καὶ πάντες οἱ ἐγκάθετοι σὰν νᾶταν φθισικοί,
χαῖρε ὅπου μᾶς ἠῦφραϊνε τὸν ποδαριῶν ἢ βόχα,
χαῖρε ποῦ τοὺς χρειάζεται αἰτέα καὶ μολόχα,
χαῖρε ποῦ τοὺς χρειάζεται καὶ Χιώτικη μαστίχα,
χαῖρε ὅπου τοὺς ἔκοφαν μιὰ καὶ καλὴ τὸν βῆχα,
χαῖρε ὅπου τὰ μέλλοντα πολλαῖς φοραῖς σοῦλαῖπα,
χαῖρε ὅπου σοῦ ἴτιναξαν τὴν Ρωσσικὴ σου κάπα,
χαῖρε ποῦ πάλι σ' ἔρριξαν μὲ μηχανορραφία,
χαῖρε ποῦ πέφτεις πάντοτε μὲ πλειονοψηφία,
χαῖρε ποῦ πάλι τᾶβαλες μαζί μὲ τὸ Παλάτι,
χαῖρε λιγνὲ κι' ἀνύμφευτε τοῦ κράτους Στρατηλάτη.

● εὐδωρον γεραίροντες οἱ φίλοι τὸν σωτήριον
πέζοι τὸν ἠκολούθησαν ἕως ἴστο Βουλευτήριον,
κι' ὡς λύχνον αἶροντες αὐτὸν ἐν πλήρει μεσημβρία
ὡς Ἄνακτα τὸν ἔψαλαν μὲ θούρια μυρία,

καὶ φθάσαντες τὸν ἄφθαστον καὶ μερικοὶ ἀπόντες
καὶ πάλιν ἀλληλοῦία ἐχάρησαν βρωῶντες.

Ἦδού ἐκεῖνος ἔκραξαν οἱ παῖδες τῶν Χαλδαίων,
ὅπου θὰ φάγη τὸν Συγγρό καὶ κάθε Ἰουδαῖον,
κι' αὐτὸν νοοῦντες κύριον πανίσχυρον κι' ἀπόλυτον
τοιαῦτα συνεβόησαν ἵστον Θεοδώρακη ὄλοι των.
Χαῖρε ὅπου σ' ἀνοίγομεν τὰς φλογεράς ἀγκάλας,
χαῖρε ποῦ ρήτωρ ἔφύτρωσε ὁ Θεσσαλὸς ὁ Δάλλας,
χαῖρε ποῦ κι' ὁ Λεβιῶης μας τὸ πρῶτο σου ἀηδόνι,
ἵστο βῆμα ἐκελάδησε πολλὰ γιὰ τὸ Κορδόνι,
χαῖρε ποῦ πάλι ἄρχισε τὰ δόντια του νὰ τρίξη
καὶ δεξιὰ κι' ἀριστερὰ μπιροῦτι μᾶς μυρίζει,
χαῖρε ποῦ κι' ὁ Παλάσκας σου ἐβγήκε μὲς ἵστη μέση
καὶ ἵστον ἀέρα τίναξε τὸ κόκκινό του φέσι,
χαῖρε ποῦ κι' ὁ Ζαρίμπας σου δὲν κάνει χωρατὰ
κι' ἐβγαλε τὸ λαρύγγι του μὲ τὰ ξεφωνητὰ,
χαῖρε ποῦ εἶσαι τὸ ψωμί τῆς μυστικῆς ἀγέλης
καὶ Βασιλεὺς μας θὰ γενῆς κι' ἂν θέλῃς κι' ἂν δὲν θέλῃς,
χαῖρε ὅπου τ' Ἀνάκτορα ἐκ βάρων θὰ κινήσωμεν,
χαῖρε ποῦ κι' Αὐτοκράτορα θὰ σὲ χειροτονήτωμεν,
χαῖρε ποῦ θὰ τρομάξωμεν ἵστην πτῆσιν τὴν Ἰκάριον
κι' αὐτὸν τὸν Τσελεπίτσαρη θὰ ἴδομε Καγκελλάριον,
χαῖρε ὅπου ἵστα γέρια μας ἴψηλά θὰ σὲ σηκώσωμε
καὶ τὸ ἴψηλό καπέλο σου θὰ κατατσαλακώσωμε,
χαῖρε ποῦ πέφτουν κανονιαῖς καθ' ὄλην τὴν Ἑλλάδα
γεμύταις ἀπὸ ταραμᾶ, κουκιὰ καὶ φισουλάδα,
χαῖρε ποῦ βλέπεις γύρω σου καθένα ἐνεόν,
χαῖρε γενναῖα γενεὰ γενναίων γενεῶν,
χαῖρε ποῦ στέκουν ἵστο φτερὸ τὰ τόσα σου φουσάτα,
χαῖρε λιγνὲ κι' ἀνύμφευτε τοῦ κράτους Στρατηλάτα.

Ἡ ἄηρες ἔτρεχαν πολλοὶ καὶ μάντιες θεοφόροι
κι' ἐσάλπιζαν εἰς πᾶσαν γῆν, εἰς θάλασσαν καὶ ὄρη
πῶς ὁ γνωστὸς ὑπόδικος 'στ' Ἀνάκτορα ἐκλήθη
κι' ἔφαλαν ἀλληλούια καὶ τῆς Ἐληᾶς τὰ πλήθη.

Ἄμψας ὁ λαοπρόβλητος μὲ ψήρους ἑκατὸν
τοῦ σκάφους τὸ πηδάλιον ἐπέμενε ζητῶν.
ἡμεῖς δὲ σκούρους παρδαλοὺς φοροῦντες Ἀρλεκίνων
μὲ τουμπελέκι καὶ ζουρνᾶ βοῶμεν πρὸς ἐκεῖνον.
Χαῖρε ποῦ στὸν νερόμυλο τὸ Σύνταγμα μᾶς ἄλεσε,
χαῖρε ποῦ τὸν ὑπόδικο ὁ Βασιλεὺς ἐκάλεσε,
χαῖρε ποῦ ἄχρους ἤθελε κυβέρνησις νὰ γίνη
καὶ ἔρχισε τὸ κόμμα του νὰ ξεροκαταπίνη,
χαῖρε ποῦ ἔστεκε κι' αὐτὸς μὲ τρίγας ὀρθωμένας
κι' ἔτρωγε τὰ μανίκια του μὲ τὰς δεδηλωμένας,
χαῖρε ποῦ τὰ 'κατάφερε καὶ ὁ Μυλλόρδος σκούρα
κι' ὁ θρόνος τὸν συμβούλευσε νὰ κἀνῃ 'λίγη κοῦρα,
χαῖρε ὅπου κι' οἱ Λόρδοι του 'στὴν πρώτη μένουσιν λόρδα
καὶ στεφανώνονται κι' αὐτοὶ μὲ σέσκουλα καὶ σκόρδα,
χαῖρε ποῦ χύνονται μῆλα ὡσὰν αὐγὰ μελάτα,
χαῖρε λιγνὲ κι' ἀνύμφευτε τοῦ κράτους Στρατηλάτα.

Μέλλοντος πάλιν κυβερνᾶν ἐνὸς ἀπατεῶνος
εἰς τὴν χρεωκοπήσασαν κοιλάδα τοῦ κλαυθμῶνος,
ἐμπρὸς σου ἔρχονται σκυφτοὶ καὶ γέροντες καὶ βρέφη
καὶ ψάλλουν ἀλληλούια μὲ Τουρκογύφτου ντέφι.

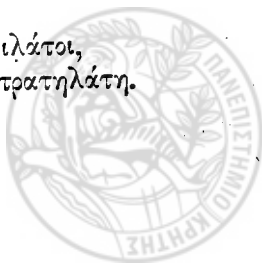
Νέαν ζητῶν ὁ Βασιλεὺς διέξοδον νὰ εὔρη
καὶ βλέπων κι' ὁ Χαρίλαος πῶς ἄπλωσε ἀλευρί
μὲ τὸ φανᾶρι ἔτρεχε πρὸς Κυβερνήτην θήρην,

ἡμεῖς δὲ ταῦτα ψάλλοντες φωνάζομεν πρὸς λύραν.
Χαῖρε ὁποῦ κατέπαυσε τῶν προδοτῶν ὁ λῆρος
κι' ἐπὶ τὸν Κωνσταντόπουλον ἐπέλαχεν ὁ κληῖρος,
χαῖρε ποῦ εἶχε κόψιμο ἐκείνη τὴν ἡμέρα
γιατί πολὺ τὸν 'πείραξε ἡ Καθαρὴ Δευτέρα,
χαῖρε ποῦ 'σήμενε γι' αὐτὸν Βασιλικὴ καμπάνα
τὴν ὥρα ὁποῦ ἔπινε σιναμικὴ καὶ μάνα,
χαῖρε ποῦ σὰν ἐπάτησε 'στ' 'Ανάκτορα τὸ πόδι
τοῦ πέρασε τὸ κόψιμα κι' ὄλα τὰ εἶδε ρόδι,
χαῖρε ποῦ κι' ὁ Φιλάρετος καθὼς ἐπῆγ' ἐκεῖ
ἐπέταξε τὴν σκούφια του τῆ δημοκρατικῆ,
χαῖρε ποῦ γιὰ ζητήματα καὶ λόγους ἀπορορήτους
κι' ὁ Παπαμιχαλόπουλος ἐμούντζωστε τοὺς τρίτους,
χαῖρε ποῦ εἶπε καὶ σ' αὐτοὺς ὁ Βασιλεὺς σπολλάτη,
χαῖρε λιγνὲ κι' ἀνύμφευτε τοῦ κράτους Στρατηλάτη

Μένον ἐφάνη τὸ συμβᾶν 'στῶν τρίτων τὴν χορείαν
καὶ εἶπαν ἀλληλούϊα κι' ἐκεῖνοι μ' ἀπορίαν.

Ολος ὁ κόσμος ἔτρεχε καὶ ἦτον ἄνω κάτω
καὶ πόλεμος ἐμφύλιος 'στὸ κράτος ἐμουκάτο,
ὁ δὲ Μεγαλειότατος μετὰ χρυσῆς πορφύρας
τὴν ἀρχηγίαν τοῦ Στρατοῦ ἀνέλαβεν εἰς χεῖρας,
κι' ἠκούσθη λέγουσα φωνὴ μετὰ βοῆς μεγάλης...
Χαῖρε ὁποῦ ἐξύνισε τὰ μούτρα του κι' ὁ Ράλλης,
χαῖρε ποῦ τέτοιο 'ξαφνικὸ δὲν ἤλπιζε κανεῖς
καὶ πρὸ πολὺ 'κιτρίνισε κι' ὁ γέρο-Λεμονῆς,
χαῖρε ποῦ πρόσκλησιν κι' οἱ δὲ ἐπρόσμεναν ματαίως,
χαῖρε ὁποῦ ἐθέρισε τοὺς τρίτους τεταρταῖος,
χαῖρε ποῦ ἐνιψαν κι' αὐτοὶ τὰς χεῖρας ὡς Πιλᾶτοι,
χαῖρε λιγνὲ κι' ἀνύμφευτε τοῦ κράτους Στρατηλάτη.

Πᾶσαν τὴν φύσιν μελανὴν ἐκάλυψε νεφέλη,
ὁ δὲ ἀστράπτων Θοδωρῆς ἐν φόβῳ ἐξεπλάγη
ιδῶν τὸν Κωνσταντόπουλον τὴν παῦσιν νὰ τοῦ στέλλῃ
κι' εἰς νέον ἀλληλοῦία μὲ γόους ἐξερράγη.

Ρήτορας ἤκουσε πολλοὺς ἡ πόλις πολυφθόγγους
καὶ θρόνων ἀναθέματα καὶ κορδονάτων βόγγους
καὶ πᾶς λαὸς ἐβόησε μὲ παγωμένον αἶμα...
Χαῖρε ποῦ κόντρα, Θοδωρῆ, ἐπῆγες εἰς τὸ Στέμμα,
χαῖρε ὁποῦ ἡ γλῶσσα σου ὡς πέλεκυς κτυπᾷ
καὶ ὁ Λιμπρίτης ξιφουλκεῖ κατὰ τοῦ Μαστραπᾶ,
χαῖρε ποῦ ἔβλεπα κι' ἐγὼ μετὰ τῶν ἄλλων χαίρων
νὰ ξιφουλκοῦν κατώτεροι κατὰ τῶν ἀνωτέρων,
χαῖρε ὁποῦ ἐκύτταζε αὐτὸ τὸ πανηγύρι
κι' ὁ Βασιλεὺς φαμελικῶς ἀπὸ τὸ παραθύρι,
χαῖρε ποῦ ἔγινε καθεὶς τῆς πειθαρχίας μάρτυς,
χαῖρε ποῦ πίστεφες καὶ σὺ πῶς εἶται Βοναπάρτης,
χαῖρε ὁποῦ ἐπρόσταζες μὲς ὅτὸ πολὺ σου χάλι
νὰ συλληφθῆ ὁ Μαστραπᾶς μὲ τὸν Μαυρομιχάλη,
χαῖρε ποῦ φώναζαν πολλοὶ «μωρὲ μὰ τείναι τοῦτα;»
χαῖρε ποῦ ἔπεσαν σπαθιὰ ὀλόχουτα ὀτὴ Βοῦτα,
χαῖρε ποῦ ὅτὸν ἀνεύθυνον δὲν ἔκυπταν ἀκόμη
καὶ οἱ φρουροὶ τῆς τάξεως κλητῆρες κι' ἀτυνόμεοι,
χαῖρε ὁποῦ καθέννας τῶν ἐξώμα λυσσαλέος
εἰς τοὺς ζητωκραυγάζοντας ὑπὲρ τοῦ Βασιλέως,
χαῖρε ὁποῦ τὸ καύκαλο καμπόσων ἔτσακίσθη
κι' ὡς καταπέτασμα ναοῦ εἰς δύο ἐχωρίσθη,
χαῖρε ποῦ ἔφαγε δὴδὲ τρεῖς καὶ ἡ δικὴ μου πλάτη,
χαῖρε λυγνὲ κι' ἀνύμφετε τοῦ κράτους Στρατηλάτη.

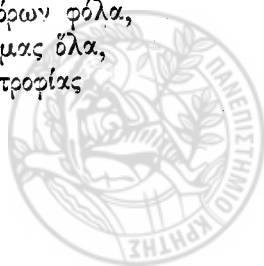

Σῶσαι ποθῶν ὁ Βασιλεὺς τὸν κόσμον ἐξ αἱμάτων
κι' ἐκ τῆς καταδιώξεως αἰμοχαρῶν σπαθάτων,
τὸ τρομερὸν ἐφούκτωσε τῆς τιμωρίας κνουτον
καὶ πάντες ἀλληλούϊα ἐκραύγασαν πρὸς τοῦτον

Τεῖχος ἐστήθη ἄρρηκτον ἐμπρὸς τῶν Ἀνακτόρων
ἐξ εὐαρμάτων ὀπλιτῶν σωμάτων διαφορών,
τοὺς δὲ μεσίτας ἔσχιζαν τοιαῦτα γεγονότα
κι' ἠλάλαξαν περιδεεῖς συσφίγγοντες τὰ νῦτα.
Χαῖρε καμηλοπόδαρε καὶ μακροκυκνολαίμη,
ποῦ σταματᾷ ἴσθην δόξαν σου καὶ Οὐλεμᾶ καλέμι,
χαῖρε ποῦ ξαναβρώμησαν τῶν ἀνταρτῶν τὰ λάβαρα
σάν ἄπλυταις βλαχόκαλτσαις σάν βρωμισμένα χάβαρα,
χαῖρε ποῦ πάλι μαχητῆς Παλαύρας ἀνεράνης,
χαῖρε ποῦ ξύλο κόψαμε κι' ἐβγήκε Δεληγιάννης,
χαῖρε ποῦ τὰ χρειάστηκαν κι' οἱ ξένοι γιὰ τὸ πέσιμο,
χαῖρε ποῦ ἴστά γεράματα κατήντητες γιὰ δέσιμο,
χαῖρε ποῦ πλιάτσικα ζητοῦν κλεφτῶν καπετανάτα,
χαῖρε λιγνὲ κι' ἀνύμρευτε τοῦ κράτους Στρα-ηλάτα.

Ῥυμος οὐδεὶς πρὸς τρόπικα τοσαῦτα ἐξαρκέσει
κι' ἐλίγου δεῖν πηγαίναμε ἴστο διάβολο πεσκέσι,
πλήν λυτρωθέντες τῶν δεινῶν καὶ τοῦ φρικτοῦ ἀγῶνος
οἱ πάντες ἀλληλούϊα φωνάζουν ὁμοφώνως.

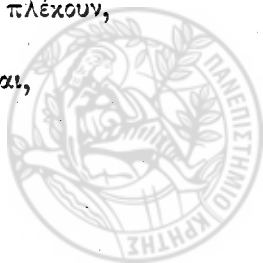
Φῶς ἱλαρὸν κυττάζοντες τὰ σκότη διαλύσαν
γεραίρομεν τὴν ἔκτακτον τοῦ Θεοδώρακη λύτσαν.
Χαῖρε ποῦ μόλις ἔσπασε τὸ ἄσπαστο Κορδόνι
μία δραχμὴ κατέβηκε καὶ τὸ Ναπολεόνι,
χαῖρε Καπνάχια καίφαρέ, τῶν καπνεμπόρων φύλα,
χαῖρε ποῦ μᾶς ἐζήτητες τ' ἀσπόρρουχά μας ὄλα,
χαῖρε ποῦ θὰ τὰ κόρδωναν πολλοὶ ἐξ ἀτροφίας

καὶ σὺ ἀκόμη θάλλεγες γιὰ μηχανορραφίας.
χαῖρε ποῦ θὰ κατὰφέρνες, Γορτύνιε σοφέ,
κι' αὐτοῦ τοῦ Βασιλεύοντος νὰ κόψῃς τὸν λουφέ,
χαῖρε ποῦ τὰ ταμεῖα μας τοῦ χρόνου προϊόντος
σφραγίς θὰ τὰ ἐσφράγιζεν προσήτου Σολομῶντος.
χαῖρε ὁποῦ τὴν ἔπαθε κι' ὁ Δελτιγγιῶργης τώρα,
χαῖρε ποῦ τὸν παρέσυρε τῶν ἀνταρτῶν ἡ μπόρα,
χαῖρε ποῦ ἦλθε 'στὸν βωμὸν τῆς ἀνταρσίας θύων
κι' ὁ προσφιλὴς ἀνεπιὸς μιμούμενος τὸν θεῖον,
χαῖρε ποῦ μετενόησαν οἱ φίλοι κορδονάτοι
ὅσοι τοὺς Βρούτους ἔκαμαν 'στοῦ θρόνου τὸ γεινάτι,
χαῖρε ποῦ τώρα λητμονοῦν τὰ τόσα των σικλέτια
καὶ πᾶν 'στὸν Κωνσταντόπουλο νὰ κλάψουν γιὰ ρουσφέτια
χαῖρε ποῦ σ' ἄφησαν κι' αὐτοὶ γιὰ νὰτσιμπήσουν κάτι,
χαῖρε λιγνέ κι' ἀνύμφευτε τοῦ κράτους Στρατηλάτη.

Χάριν ζητῶν ἀμαρτιῶν μεγάλων καὶ ἀρχαίων
ὁ ὀμνηθεὶς μὲ Μολοσσόν, σπονδαῖον καὶ τροχαῖον,
ὁ μονοκύκκαλος σωτὴρ καὶ γίγας τῶν γιγάντων,
ἀκούει ἀλληλοῦια παρὰ πασῶν καὶ πάντων.

Ψάλλω τὸν λαοπρόβλητον εἰς τὴν διαπασῶν
τὸ βόμβαρδον καὶ φλούγκελχρον μὲ δύναμιν φυσῶν.
χαῖρε ποῦ σήμερα καὶ σὺ γιορτάζεις τὸνομά σου,
χαῖρε ἑποῦ περίλυπος θρηνολογῶ σιμά σου,
χαῖρε ποῦ τῶρ' ἀντὶ εὐχῶν καὶ ρόδων καὶ παιάνων
μοιρολογῶ τὴν παῦσιν σου μετὰ ξηρῶν λαχάνων,
χαῖρε ποῦ Φαρμακόπουλοι τριγύρω παραστέκουν
καὶ κάλτσαις χειμωνιάτικες ἀπὸ μαλλὶ σοῦ πλέκουν,
χαῖρε ποῦ ἐξατμίσθησαν θυμιαμάτων κνίσσαι
κι' ἓνας κολοκυθόσπορος γιὰ πάσσα τέμπο εἰσαι,
χαῖρε λαμπρὲ Θεόδωρε, Θεδώρα, Θεδωράκη,

χαῖρε Ἀριστογείτονος ἐγγόνι καὶ τσιράκι,
χαῖρε τὸ καταφύγιον τῶν πολεμάρχων ὄλων
χαῖρε δεινὲ πολέμιε εἰρηνικῶν συμβόλων,
χαῖρε ὁ δράκους δρασκελῶν μ' εὐρυσκελεῖς σκελεάς
καὶ πομφυλύζων κεφαλὰς μὲ περικεφαλαίας,
χαῖρε ὁ κρύπτων ἴστας πτυχὰς τῆς νυκτικῆς σου ρόμπας
σουγιάδες, δόρατα, σπαθιά, καψούλια. σκάγια, μπόμπας,
χαῖρε βεργόλιγνο κορμί ἀνδρὸς ὑπερυψήλου,
χαῖρε ὁ χεῖρας κρεουργῶν γιὰ πῆδημα τοῦ φύλλου,
χαῖρε ὁ μ' ἐχθαμβόνοντας θριάμβους ἐχθαμβῶν,
χαῖρε ὁ βομβαρδίνια καὶ βόμβαρδα βομβῶν,
χαῖρε ποῦ πάντα δαπανᾷς τὸ αἷμα σου ἀσώτως,
χαῖρε ποῦ σ' ὄλους φαίνεσαι ἔσθ' ἔλτος Δόν-Κισσῶτος,
χαῖρε στολὴ τῶν Λαγκαδιῶν καὶ γηραιὰ ἐλάτη,
χαῖρε λιγνὲ κι' ἀνύμφευτε τοῦ κράτους Στρατηλάτη.

Ἦ **Ω** Θεοδωρῆ παρύμνητε, ὁ χόρτα συχνοτρώγων,
ὑπέικων ἔσθ' ὀρθότατον τοῦ Βασιλέως λόγον,
ρῦσαι ἡμᾶς ἐξ ἀνταρτῶν καὶ πάσης ἀηδίας
ν' ἀκούσης ἀλληλιεύια ἐξ ὄλης μας καρδίας.

Τῷ ὑπερμάχῳ στρατηγῷ πομπῶδη νικητήρια,
ὡς λυτρωθέντες τῶν λιμῶν θερμὰ εὐχαριστήρια.

Ἄλλ' ὅμως ἔχοντες μὲ σὲ τὸ κράτος ἀπρσμάχητον
οἱ Κορδονάτοι τοῦ λοιποῦ ἄς τρίβουν τὸ στομάχι των.

Ἐκ τῶν παντοίων στάσεων τὰς πόλεις ἠλευθέρωσε
κι' ὡς ἀσκητῆς ἔστην Κηφισσιὰ τὸν βίον ἀφιέρωσε.

Διὸ φωνάζουν νηστικοὶ φωνάζουν καὶ χορτάτοι :
«χαῖρε λιγνὲ κι' ἀνύμφευτε τοῦ κράτους Στρατηλάτη.

Τ Ε Λ Ο Σ.

